

[Geert-Jørgensen.]

har sin Overbevisning, at det ikke er rigtigt at gaa i Krig, og det hele maa vel betragtes som en Demonstration fra hans Side. Nogen Forbrydelse er det ikke. Derfor kan vi ikke lade ham sidde og dø af Sult i Fængselet og heller ikke gribe til Tvangsfodring.“

Jeg gaar da ud fra, at den højtærede Justitsminister i 1929 har været enig med mig i, at Tvangsfodring er en raa Behandling. Selve Udtrykket „Tvangsfodring“ siger jo ganske simpelt dette, at man sætter Mennesket ned i Dyrenes Rækker, for det er Dyr, man fodrer, ikke Mennesker. Derfor er selve Udtrykket „Tvangsfodring“ Udtryk for en meget haard Behandling, og det var den højtærede Justitsminister enig med mig i i 1929.

Men i 1931 er det altsaa ganske anderledes, for da har Tvangsfodring fundet Sted, og den har fundet Sted paa Foranledning af en Skrivelse, som er afsendt fra Justitsministeriet, og som Justitsministeren bærer Ansvaret for, og hvori der er henvist til en Skrivelse fra Justitsministeriet af 15. December 1928 med Hensyn til de almindelige Forholdsregler overfor spisevægrenede Arresteranter, hvori der er udtalt, at der vil være at foretage Tvangsfodring, naar det Tidspunkt kommer, paa hvilket det maa skønnes at være nødvendigt.

Det er en justitsministeriel Skrivelse, og der er i en særlig Skrivelse henvist til Militærnægteren Viggo Knudsen, saa det er den højtærede Justitsminister, der bærer det fulde Ansvar. I et Referat i „Jydsk Dagblad“ har vedkommende Politimester sagt: Jeg har faaet Besked fra Justitsministeriet paa, hvad jeg skal foretage.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at den højtærede Justitsminister har handlet ganske i Strid med sine Anskuelser fra 1929, idet han har ladet Militærnægteren Viggo Knudsen tvangsfodre i Aarhus, og jeg beklager, at den højtærede Justitsminister ikke kan have den samme menneskelige Følelse overfor en Mand, hvis Samvittigheds Røst taler saa klart, som den højtærede Statsminister har haft, da han udtalte sig i Aarhus.

Landbrugsministeren (Bording): I Anledning af nogle Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal er fremkommet med angaaende Gældsbyrdens Stigning i Landbruget, vil jeg gerne fremkomme med nogle Meddelelser, idet det ærede Medlem udtalte — og jeg tror for Resten, andre har været inde paa det samme —, at

den meget stærke Stigning af Landbrugets Gæld, der er foregaaet, hænger nøje sammen med den Produktionsforøgelse, der er foregaaet i Landbruget de sidste Aaringer.

Dette har intet som helst paa sig, og det ærede Medlem vil meget let kunne skaffe sig Klarhed over, at det ikke er rigtigt, naar han vil undersøge de Meddelelser, som det ærede Medlem selv som Minister har givet Rigsdagen i Samlingen 1927—28. Da fik vi her en Redegørelse for Gældsbyrdens Stigning i Landbruget fra 1909 til 1927, en Redegørelse, der gaar ud paa at fremstille, hvorledes Forholdene har formet sig gennem disse Aar, saa man kan følge det fra Aar til Aar. Ved at undersøge disse Tal, som det ærede Medlem altsaa har givet Rigsdagen — de findes i Tillæg B. for Rigsdagssamlingen 1927—28 —, vil det ærede Medlem se, at den meget stærke Stigning i Gældsbyrden navnlig har fundet Sted i de Aar, hvor vi har haft de høje Priser paa Landbrugsejendomme og de høje Priser paa Landbrugsprodukter, men at den ingeniunde falder sammen med de Perioder, hvor vi har udvidet Produktionen.

Det viser sig efter denne Redegørelse, at fra 1909 til 1913 — altsaa før Krigen — i en Periode, hvor Produktionen udvidedes meget stærkt, men en Periode, som ikke var kendetegnet ved nogen særlig stærk Stigning i Ejendomspriserne — efter det ærede Medlems Udtalelser skulde det altsaa netop være en Periode, hvor Gælden skulde stige meget stærkt —, er Gælden forøget fra 1 417 Mill. Kr. til 1 516 Mill. Kr., det vil sige ca. 25 Mill. Kr. aarlig. I de første to Krigsaar, hvor Priserne ikke steg ret stærkt, men hvor Produktionen heller ikke gik tilbage, var Gældsforøgelsen ca. 35 Mill. Kr. aarlig.

Men i de næste Krigsaar, i den Periode, hvor Tilførselen af Raastoffer til Landbruget blev formindsket meget stærkt, og hvor der derfor ikke var nogen Produktionsforøgelse, men tværtimod en Produktionsindskrænkning, men hvor Priserne paa Landbrugsprodukter gik meget stærkt opad, og hvor derfor ogsaa Ejendomspriserne gik meget stærkt opad, altsaa fra 1916 gennem 1917, 1918 og lige efter Krigsperioden, hvor vi havde den lave Krone, som jo havde den samme Virkning som Højkonjunkturerne under Krigen, da er Gælden forøget fra 1 632 Mill. Kr. til 2 507 Mill. Kr., det vil sige saadant noget som 180 Mill. Kr. aarlig i disse Aar, altsaa en Mangedobling af Gældsbyrden i Forhold til Aarene før Krigen, hvor Produktionen udvidedes, men hvor vi ikke havde den stærke Stigning i Ejendomspriserne. Saa